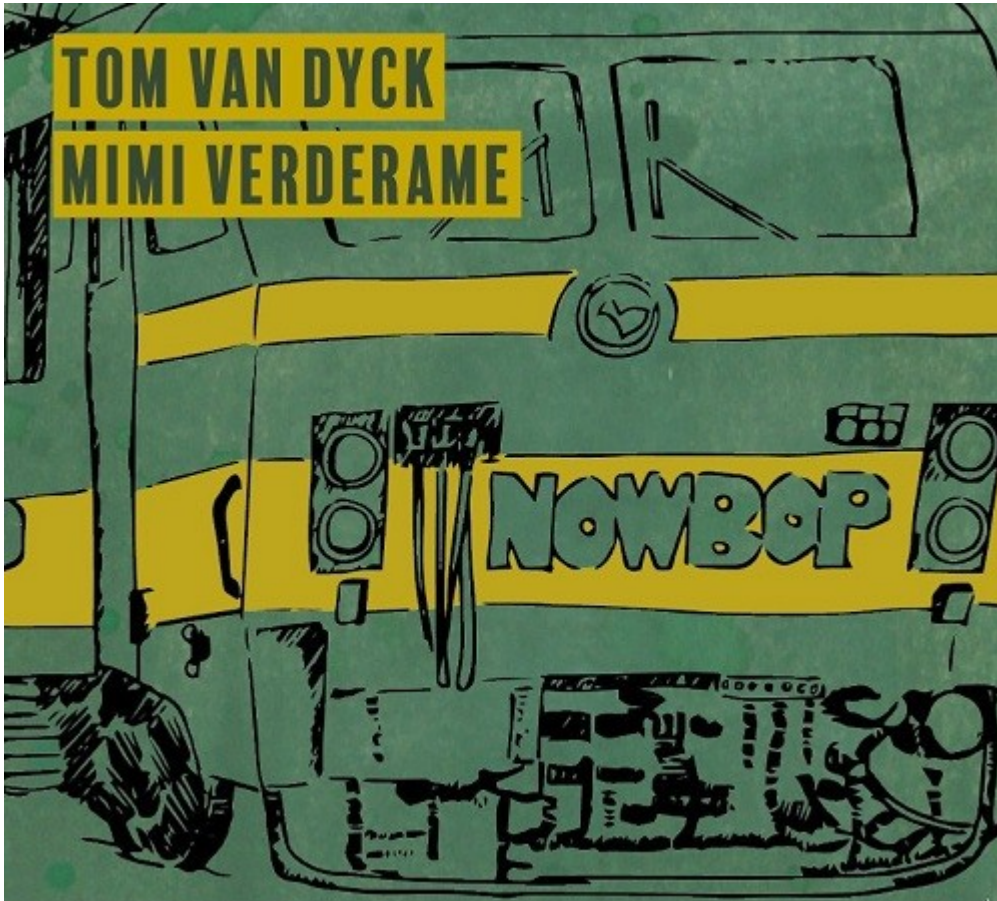

Tom Van Dyck & Mimi Verderame – Nowbop

3-4 minuten

T

Diff Records

Een onverbloemde ode aan een van de belangrijkste stromingen in de jazz door twee muzikanten die reeds samen maar vooral elk afzonderlijk een lange weg aflegden.

Saxofonist Tom Van Dyck (bariton, alt, sopraan) is niet bepaald iemand die continu in beeld komt. Hij doet wel al jaren zijn ding op heel integere wijze zonder zich te bekommeren om trends en hypes. Misschien net daarom. Gelukkig neemt hij op (on)regelmatige basis de tijd om zijn ideeën en visie naar buiten te brengen aan de hand van opnamen met zijn T-Unit7, Saxkartel en het Pierre Anckaert/TomVan Dyck 4-tet. In deze laatste groep zit drummer Mimi Verderame die eveneens meer in de schaduw staat dan in de spotlights. Van Dyck en Verderame vonden de tijd rijp om samen iets te creëren rond hun geliefkoosde stijl, bebop.

De trein op de hoes is veelbetekenend. Afwisselend nemen ze de plaats in van bestuurder en passagier en verplaatsen zich doorlopend doorheen de verschillende wagons. Ook door de evolutie van bop. Wynton Marsalis zou het waarschijnlijk niet goedkeuren want er komen zelfs “loops” en aangepaste programming aan te pas. En meer dan regelmatig horen we Van Dyck op EWI. Beide

heren gebruiken deze attributen gelukkig niet als gimmick. Ze worden aangewend als essentieel onderdeel van de muziek. Niet als versiering dus maar als gericht hulpmiddel in het concept van vrij samenspelen. Een sterke troef om het live boeiend genoeg te houden met zijn tweetjes.

Een en ander leidt zo tot een heel aparte benadering van standards zoals te horen valt met 'Conception' (George Shearing), 'Soul Eyes' (Mal Waldron) en 'Boogie Stop Shuffle' (Mingus). Hoge en lage tonen, melodie en motieven worden gerangschikt volgens de methode Van Dyck/Verderame. Geen eenvoudige opdracht zonder bassist. Toch wordt het nooit te abstract of claustrofobisch. Dat Van Dyck enorme fan is van gitaristen als Kurt Rosenwinkel, John Scofield en Pat Metheny komt hem hier goed van pas. Een carrière als gitarist zag hij echter nooit zitten. Als surrogaat koos hij de EWI en daar maakt hij hier dankbaar gebruik van. Het is wel wennen aan die totaal andere klankkleur.

Mimi Verderame komt op zijn beurt eveneens heel verrassend uit de hoek. Hij maakt gebruik van SPD (loop sequencer) maar zonder overdrijven. Zijn beheersing van ritmestructuren is nog sterker dan vroeger. Luister maar naar de openingstrack 'The Common Good' of 'Can't Find The Way Out'. Een wat ongelukkig gekozen titel deze laatste want deze twee weten duidelijk waar ingang en uitgang is.

Een no-nonsense cd zonder enige vorm van opportunisme om mee te surfen om een hippe tendens maar een doordachte en doorgedreven les jazzgeschiedenis op de juiste manier in een hedendaagse context gekaderd.

© *Georges Tonla Briquet*

Musici:

Tom Van Dyck: baritonsaxofoon, sopraansaxofoon, EWI, EWI loops

Mimi Verderame: drums, SPD, EWI loop programming & processing

<http://www.tomvandyck.eu/en/>